

Lopšelis-darželis Rūta, Žirniukų grupė

„Žirniukų“ ir Čipolino draugystė

„Vaikai, ar norite susipažinti su Čipolinu?“, vieną balandžio popietę paklausiau savo lopšelinukų. „Taip!“, rėkė jie, net nenumanydami apie ką kalbu. Tačiau aš iš pat pradžių žinojau, kad mano idėja jiems patiks. „Senosios animacijos“ filmukas apie svogūnėlį Čipoliną buvo puiki draugystės pradžia. O tada jau ėmėmės darbo.

Buvo aišku, kad norint auginti „Čipolinus“ grupėje, juos reiks kažkur apgyvendinti. Namų statybai panaudojome 5 litrų talpos butelį. Jame išpjovėme skylės – langus, ir pamažu, pridėdami žemės, pasodinome svogūnėlius. Kiekvienas „žirniukas“ spalvino po nediduką Čipoliną, vėliau jie papuošė raudoną namelio stogą. Palaistėme ir ėmėme laukti.

Galbūt dėlto, kad vaikai visai neturi kantrybės, o gal dėl ypatingos priežiūros, mūsų svogūnai nieko nelaukė ir pasipuošė pirmaisiais žaliais daigeliais! Vaikai iš nuostabos džiūgavo (juk patys laistė, saulutės spindulius ant palangės gaudė), o aš džiaugiausi, kad vaikams taip gera ir įdomu. Išsiaiškinome, kad štai Čipolinams ėmė augti plaukai, kuriuos vadiname laiškais. Stebėjome žemėje išsiraizgiusias baltas šaknis, kalbėjome, kad tai tarsi kojos arba rankos, kurios padeda svogūnams išsilaikyti mūsų namelyje.

Laiškai su kiekviena diena vis augo, žaliavo, taip traukė akį – kaip gi neparagausi? Juk mes jau žinojome, kad svogūnas – labai naudinga daržovė, o kur rasi geresnių vitaminų už pačių išaugintus pavasarinius svogūnlaiškius! Pusryčiams sulaukę omleto, Čipolinus „apkirpome“ ir skanavome. Reakcijų buvo pačių įvairiausių, tačiau galiausiai nuspręsta – auginti buvo verta!

Auklėtoja Toma Balsytė

